

КОМАР И КОБИЛА ЕСТОНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Светослав Минков, 1954

chitanka.info

Една кобила пасяла на пасбището, а един комар от близкото блато бил кацнал на един храст.

Както хрупала трева, кобилата се приближила до самия храст. Тогава комарът се надул и подхванал своята комарска песничка. Но кобилата дори ухо не помръдва.

Обидил се комарът.

— Хей, кума, нима не ме виждаш?

— Сега те виждам — рекла кобилата.

Комарът огледал кобилата от всички страни, погледнал гривата ѝ, широкия ѝ гръб, здравите ѝ копита и запискал учудено:

— Ех, че си голяма, сестрице! Право да ти кажа, по-голяма си дори от мен!

— Малко по-голяма — отвърнала кобилата.

— Навярно и много си силна? — попитал комарът.

— Тегля ралото и не се оплаквам, а то не е леко.

— Сигурно и от мухите не се плашиш?

— Защо ще се плаша! Щом размахам опашка — и те бягат.

— Мигар и стършелите не могат да се справят с теб?

— Е, със стършелите работата е по-трудна. Те са много досадни.

Тогава комарът изпъчил гърди, разкراчил по-широко нозете си и почнал да се хвали:

— Ех, кума, какво са стършелите! Ти изглежда още не познаваш нашето комарско племе. Макар и да си голяма, макар и да си силна — ние, комарите, можем мигом да те надвием.

Кобилата погледнала накриво комара, махнала с опашка и му казала:

— Не се хвали, комарко! Колкото и комари да ме нападнете, пак няма да ме надвиете.

— Ще те надвием! — перчи се комарът.

— Няма да ме надвиете! — отвърща кобилата.

Дълго спорили комарът и кобилата. Най-сетне кобилата рекла:

— Защо да се препираме напразно? Хайде да си премерим силите. Повикай войската си.

— Добре, да си премерим силите — съгласил се комарът и като хвъркнал високо във въздуха, запискал по комарски.

Започнали да се събират комари от всички страни — от брезовата и еловата горичка, от ливадите и блатата, от езерата и

мочурляците. Извили се като черен облак над пасбището.

— Всички ли са тук? — попитала кобилата.

— Всички са тук, всички — отвърнал комарът-побойник.

— Тогава няма защо да губим, време! Дай команда — казала кобилата.

Комарът-побойник размахал криле и запискал с целия си комарски глас:

— Хей, юнаци-храбреци! Нападайте врага!

Забръмчали комарите, налепили се по кобилата, забили в нея острите си жила.

А кобилата легнала на земята и почнала да се търкаля по тревата.

Търкаляла се, обръщала се, докато смазала цялата комарска войска.

Само един комар останал жив.

Той с мъка оправил смачканите си криле, долетял до комара-побойник и рекъл:

— Тъй и тъй... Сразихме врага! Ако имаше още четирима войници, да държат кобилата за краката, аз щях да свърша работата докрай. Щях да й одера кожата!

— Браво, браво! — извикал комарът-побойник и отлетял в гората да се хвали пред всички буболечки и бръмбари: ето какви сме ние — и кобилата съборихме на земята. Няма на света никой по-силен от комара!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.